



Sygn. akt III KK 59/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant Małgorzata Sobieszczańska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 kwietnia 2021 r.,

w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **L. O.**, skazanego z art. 178a § 1 k.k.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na korzyść skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 20 listopada 2018 r.,

sygn. akt V Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w L. z siedzibą w Ś. z dnia 29 sierpnia 2018 r., sygn. akt III K (...),

**uchyła zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania Sądowi Okręgowemu w L.**

UZASADNIENIE

L. O. został oskarżonego o to, że: „w dniu 5 września 2017 r. w miejscowości Ć., woj. I. kierował w ruchu lądowym pojazdem marki V. o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości - wyniki badań: I- 1,32 mg/1; II- 1,29 mg/1; III- 1,30 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu”, tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy L. z/s w Ś., po rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2018 r., sygn. akt III K (...), uznał L. O. za winnego dokonania zarzucanego czynu i za to z mocy art. 178a § 1 k.k. skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 2 lat oraz na mocy art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu grzywnę w liczbie 80 stawek dziennych po 10 zł stawka. Sąd orzekł również wobec oskarżonego na mocy art. 42 § 2 k.k. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych - z wyłączeniem pojazdów kategorii „T” - na 3 lata, na podstawie art. 43 § 3 k.k. zobowiązał go do zwrotu dokumentu uprawniającego do kierowania takimi pojazdami do Starostwa Powiatowego w L. oraz na mocy art. 43a § 2 k.k. orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 zł.

Sąd Okręgowy w L., po rozpoznaniu apelacji prokuratora, wyrokiem z dnia 20 listopada 2018 r., sygn. akt V Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wysokość orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych podwyższył do 5 lat, a w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł Prokurator Generalny, który zaskarżył wyrok w całości, na korzyść skazanego L. O. i zarzucił: „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa procesowego - art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 447 § 5 k.p.k., polegające na niezasadnym rozpoznaniu i uwzględnieniu wniesionej przez prokuratora, na niekorzyść oskarżonego L. O., apelacji w sytuacji, gdy zaskarżony wyrok Sądu I instancji został wydany w trybie konsensualnym, a w złożonym środku odwoławczym podniesiono jedynie zarzut określony w art. 438 pkt 4 k.p.k. w postaci rażącej niewspółmierności orzeczonego środka karnego, co czyniło apelację niedopuszczalną i nakazywało Sądowi odwoławczemu pozostawienie jej bez rozpoznania”. Podnosząc taki zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w L. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja okazała się zasadna w stopniu oczywistym, co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu bez udziału stron zgodnie z art. 535 § 5 k.p.k.

Przede wszystkim należy wskazać, że wyrok Sądu I instancji zapadł w uwzględnieniu złożonego na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2018 r., w trybie art. 387 § 1 k.p.k., wniosku oskarżonego. W rozprawie tej nie uczestniczył prawidłowo zawiadomiony prokurator, który następnie złożył w trybie art. 422 § 1 k.p.k. wniosek o sporządzenie na piśmie uzasadnienia wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu. W złożonej następnie na niekorzyść oskarżonego L. O. apelacji prokurator, w oparciu o art. 438 pkt 4 k.p.k., zarzucił zaskarżonemu wyrokowi rażącą niewspółmierność zastosowanego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych z wyłączeniem kategorii T, orzeczonego wobec L. O. w wymiarze 3 lat, podczas gdy wysokie stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu, a co za tym idzie wysoki stopień szkodliwości społecznej tego czynu przemawiają za większym wymiarem tego środka. Podnosząc powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym z art. 42 § 2 k.k. poprzez zwiększenie jego wymiaru z 3 lat na 5 lat zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych z wyłączeniem pojazdów kategorii T.

Słusznie wskazuje skarżący, że w niniejszej sprawie, co nie ulega wątpliwości, zaskarżony apelacją prokuratora wyrok Sądu I instancji z dnia 29 sierpnia 2018 r., został wydany po rozpoznaniu sprawy w trybie konsensualnym, tj. w wyniku uwzględnienia złożonego przez oskarżonego - w trybie art. 387 § 1 k.p.k. - wniosku o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie określonej kary i środków karnych bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Wnioskowi temu nie sprzeciwił się należycie zawiadomiony o terminie rozprawy prokurator, a w złożonym następnie na niekorzyść oskarżonego środka odwoławczym, nie zakwestionował przyjętego przez Sąd trybu postępowania, a jedynie podniósł zarzut oparty o treść art. 438 pkt 4 k.p.k., rażącej niewspółmierności środka karnego. Podniesienie takiego zarzutu, w myśl art. 447 § 5 k.p.k., było natomiast niedopuszczalne i nie powinien on podlegać rozpoznaniu. Zgodnie bowiem z tą normą, podstawą apelacji nie mogą być zarzuty określone w art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k., związane z treścią zawartego porozumienia, o którym mowa w art. 343 k.p.k., art. 343a k.p.k. i art. 387 k.p.k. W takiej sytuacji powinnością Sądu odwoławczego było pozostawienie wniesionej przez prokuratora i następnie przyjętej apelacji bez

rozpoznania na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. Rozpoznając natomiast apelację, Sąd Okręgowy w L. powyższe przepisy rażąco naruszył, jak również normę art. 447 § 5 k.p.k. poprzez jej pominięcie.

Nie ulega wątpliwości, że wadliwe postąpienie Sądu odwoławczego miało istotny wpływ na treść orzeczenia, gdyż doprowadziło do niekorzystnej dla L. O. zmiany zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie środka karnego, o którym mowa w art. 42 § 2 k.k. w rozmiarze znacznie wyższym niż wskazanym w wyroku Sądu I instancji, bez zgody oskarżonego.

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji wyroku.